

Sygn. akt III AUa 79/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski (spr.)

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak

SSA Anna Rodak

Protokolant: st. sekr. sąd. Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 grudnia 2016 r. w Ł.

sprawy **S. Ś.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w Ł.**

o ustalenie podlegania ubezpieczeniu

na skutek apelacji S. Ś.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 17 listopada 2015 r. sygn. akt VIII U 3951/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 79/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 26 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. stwierdził, że S. Ś. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 1 sierpnia 2013 r. do 30 czerwca 2014 r. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że wnioskodawca zgłoszony do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych od 6 września 2010 r. wyrejestrował się z ubezpieczeń od dnia 1 sierpnia 2013 r., jako przyczynę podając fakt zatrudnienia na terenie Słowacji. Jednocześnie organ słowackiej instytucji ubezpieczeniowej zakwestionował fakt zatrudnienia S. Ś. w (...) D. P. z siedzibą na terenie Słowacji, podnosząc, że wyniki przeprowadzonej kontroli wykluczają możliwe zastosowanie przepisów prawnych Republiki Słowackiej zgodnie z artykułem 13 Dyrektywy nr (...). W konsekwencji wskazano, że prowadzenie działalności gospodarczej na terenie Polski w w/w okresie jest dla wnioskodawcy jedynym tytułem rodzącym obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Odwołanie od w/w decyzji złożył S. Ś. i zaskarżył decyzję organu rentowego w całości, zarzucając naruszenie poszczególnych przepisów prawa wspólnotowego, w konkluzji wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i orzeczenie, co do istoty sprawy.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania .

Wyrokiem z 17 listopada 2015 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Wydając zaskarżony wyrok sąd pierwszej instancji przyjął za podstawę rozstrzygnięcia następujące ustalenia faktyczne.

S. Ś. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. Ś. od 6 września 2010 r. Przedmiotem działalności jest sprzedaż hurtowa niewyspecjalizowana. Wnioskodawca dokonał zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych: emerytalnego, rentowych, wypadkowego i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od 6 września 2010 roku. Ubezpieczony wyrejestrował się z ubezpieczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej od dnia 1 sierpnia 2013 r.

Od dnia 1 sierpnia 2013 r. wnioskodawca pozostawał również zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku doradcy ds. reklamy i marketingu w firmie (...). Praca miała być wykonywana na terenie Republiki Słowackiej.

Wnioskodawca został zgłoszony do ubezpieczeń w słowackiej instytucji ubezpieczeniowej. W dniu 13 września 2013 r. ubezpieczony złożył wniosek o potwierdzenie ustawodawstwa słowackiego, gdzie obecnie wykonuje pracę i gdzie odprowadzane są i będą składki ubezpieczeniowe zgodnie z wymogami rozporządzenia.

W piśmie z dnia 4 października 2013 r. ZUS (...) Oddział w Ł. poinformował wnioskodawcę, że od 1 sierpnia 2013 r. podlega ustawodawstwu instytucji słowackiej w zakresie ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 13 ust. 1 lit. b w związku z art. 13 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego Rady Nr (...) w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE z 30.04.2004 nr L 166/1). Organ wskazał jednocześnie, że niniejsze ustalenie słowackiego ustawodawstwa ma charakter tymczasowy (art. 16 ust. 2 rozporządzenia 987/2009) i opiera się na złożonych dokumentach. Uznanie wobec ubezpieczonego słowackiego ustawodawstwa stać się miało ostateczne w ciągu dwóch miesięcy od poinformowania o tym fakcie przez ZUS (...) Oddział w Ł.

Słowacka instytucja ubezpieczeniowa (...) w piśmie z dnia 11 lutego 2014 r. wskazała, że w związku z wynikiem kontroli u pracodawcy D. P. (...) M. (...) podjęto decyzję, że pracodawca wykazuje cechy spółki słup i że zatrudnieni, którym nie została poświadczona przynależność do słowackiej legislatury przy pomocy formularza A1 zostaną wykluczeni ze słowackiego systemu opieki społecznej. Równocześnie podjęto działania, które zatrudnionym w spółkach słup uniemożliwiają wejście do systemu opieki społecznej. Wskazano, iż S. Ś. nie jest zarejestrowany w systemie informacyjnym Zakładu (...) od 1 sierpnia 2013 r. Ponadto zgodnie z treścią pisma w przypadku wnioskodawcy od 1 sierpnia 2013 r. nie jest możliwe zastosowanie przepisów prawnych opieki społecznej Republiki Słowackiej zgodnie z art. 13 ust. 3 Dyrektywy (ES) nr (...).

W konsekwencji niniejszych ustaleń ZUS (...) Oddział w Ł. w piśmie procesowym z dnia 14 marca 2014 r. poinformował ubezpieczonego, że od 1 sierpnia 2013 r. podlega ustawodawstwu instytucji polskiej w zakresie ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 6 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego Rady Nr (...) w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (DZ.U. UE.L 09.284.1). Organ wskazał jednocześnie, że ustalenie polskiego ustawodawstwa ma charakter tymczasowy (art. 6 rozporządzenia 987/2009) i opiera się na informacji słowackiej instytucji ubezpieczeniowej. Ustalenie wobec ubezpieczonego słowackiego ustawodawstwa stanie się ostateczne w ciągu dwóch miesięcy od poinformowania o tym fakcie przez ZUS (...) Oddział w Ł. słowackiej instytucji ubezpieczeniowej (...), jeżeli nie wycofa ona złożonych zastrzeżeń (art. 16 ust. 3 rozporządzenia 987/2009).

Zaskarżoną decyzją z dnia 26 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. stwierdził, że S. Ś. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 1 sierpnia 2013 r. do 30 czerwca 2014 r. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie mająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Z wymienionego tytułu miesięczna podstawa wymiaru składek wynosi: na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne tj.

emerytalne, rentowe i wypadkowe: za miesiące od sierpnia do grudnia 2013 r. - 2227,80 zł; za miesiące od stycznia do czerwca 2014 r. - 2247,60 zł. Na ubezpieczenie zdrowotne: za miesiące od sierpnia do grudnia 2013 r. - 2908,13 zł; za miesiące od stycznia do czerwca 2014 r. - 3004,48 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie S. Ś. nie zasługuje na uwzględnienie. Czynnikiem rozważania prawne Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności wskazał na treść przepisów prawa krajowego skupiając się w szczególności na treści przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. W dalszej części rozważań Sąd wskazał, że spór na gruncie przedmiotowej sprawy dotyczył rozstrzygnięcia kwestii podlegania przez ubezpieczonego obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym oraz tego czy w spornej sytuacji zastosowanie znaleźć powinny przepisy ustawodawstwa polskiego czy też ustawodawstwa słowackiego.

Zgodnie z ustaleniami Sądu Okręgowego z dniem 1 sierpnia 2013 r. ubezpieczony dokonał wyrejestrowania z ubezpieczeń a w dniu 13 września 2013 r. złożył wniosek o ustalenie właściwego ustawodawstwa, twierdząc, że wyrejestrowanie ubezpieczenia z działalności nastąpiło z powodu zatrudnienia na terenie Słowacji. Organ rentowy początkowo wskazał, że ubezpieczony podlega ustawodawstwu słowackiemu w oparciu o art. 13 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego Rady nr (...) w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Na skutek zastrzeżeń ze strony słowackiej instytucji ubezpieczeniowej, która wskazała, że w związku z wynikiem kontroli u pracodawcy D. P. (...) M. Svidnik podjęto decyzję, że pracodawca wykazuje cechy spółki słup i że zatrudnieni, którym nie została poświadczona przynależność do słowackiej legislatury przy pomocy formularza A1 zostaną wykluczeni ze słowackiego systemu opieki społecznej. Równocześnie podjęto działania, które zatrudnionym w spółkach słup uniemożliwiają wejście do systemu opieki społecznej. Strona Słowacka jednocześnie wskazała, że w przypadku wnioskodawcy od 1 sierpnia 2013 r. nie jest możliwe zastosowanie przepisów prawnych opieki społecznej Republiki Słowackiej zgodnie z art. 13 ust. 3 Dyrektywy (ES) nr (...).

Mając na względzie powyższe zgodnie z treścią art. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia WE w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego wskazano, że ubezpieczony S. Ś. podlega ustawodawstwu instytucji polskiej w zakresie ubezpieczeń społecznych. Przywołując treść niniejszego przepisu Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż prowadzenie działalności gospodarczej na terenie Polski w spornym okresie jest dla wnioskodawcy jedynym tytułem rodzącym obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym. W tym stanie rzeczy uznając odwołanie ubezpieczonego za bezzasadne Sąd pierwszej instancji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł o jego oddaleniu.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł ubezpieczony zaskarżając go w całości, zarzucając:

1) prowadzenie postępowania dotkniętego nieważnością z uwagi na treść art. 477¹¹ § 2 kodeksu postępowania cywilnego, a mianowicie niewezwanie pracodawcy ubezpieczonego - firmy (...) - jako zainteresowanego, podczas gdy w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych stronami postępowania są ubezpieczony, inna osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja, organ rentowy i zainteresowany, a zainteresowanym jest zgodnie z art. 477¹¹ § 2 kodeksu postępowania cywilnego ten, czyje prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy, a zatem pracodawca ubezpieczonego jako zobowiązany do opłacania składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne do słowackich instytucji właściwych z uwagi na zatrudnienie ubezpieczonego na podstawie umowy o pracę, co skutkowało naruszeniem art. 379 pkt 5 kodeksu postępowania cywilnego stanowiąc przyczynę nieważności postępowania;

2) naruszenie art. 13 ust 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego przez jego nie zastosowanie do spornego stanu faktycznego, w którym wnioskodawca wykonywał pracę najemną w państwie słowackim i równocześnie pracę na własny rachunek w państwie polskim i nie ustalenie ustawodawstwa słowackiego według pierwszeństwa wynikającego ze wskazanej normy kolizyjnej;

3) naruszenie art. 16 ust. 3 rozporządzenia 987/2009 z dnia 16 września 2009 r., przez zmianę ustalonego pismem z dnia 04.10.2013 r. ustawodawstwa słowackiego mimo, że po upływie terminu dwóch miesięcy instytucja słowacka nie wniosła do niego zastrzeżeń, tym samym zgadzając się na tak ustalone ustawodawstwo, a nie wystąpiły żadne szczególne okoliczności, które mogłyby wpłynąć na wcześniej przyjęte stanowisko polskiego organu rentowego nakazujące dokonać jego zmiany;

4) naruszenie art. 16 ust. 4 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania Rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L.2009.284.1) poprzez nie nawiązanie kontaktu przez polski organ rentowy ze słowacką instytucją ubezpieczeniową w związku z brakiem pewności co do ustalenia właściwego ustawodawstwa dla wnioskodawcy na skutek pisma wydanego przez słowacką instytucję z dnia 11.02.2014 r., w którym stwierdzono, iż wnioskodawca nie został zgłoszony przez pracodawcę do słowackiego systemu ubezpieczenia społecznego w okresie od 01.08.2013 r. do 30.06.2014 r.;

5) naruszenie art. 6 ust. 1 lit. b Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania Rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L.2009.284.1) poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że w zaistniałym stanie faktycznym występuje rozbieżność w opinii pomiędzy instytucjami dwóch zainteresowanych państw członkowskich w odniesieniu do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa i na tej podstawie przyjęcie, że odwołujący powinien podlegać ustawodawstwu państwa jego miejsca zamieszkania;

6) błędne przyjęcie przez polski organ rentowy, iż z treści pisma przesłanego przez słowacką instytucję ubezpieczeniową z dnia 11.02.2014 r. wynika, iż wnioskodawca nie został zgłoszony przez pracodawcę do słowackiego systemu ubezpieczenia społecznego w okresie od 01.08.2013 r. do 30.06.2014 r.

Wskazując na powyższe, skarżący wnosił o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie, że nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym, rentowym, wypadkowemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą w okresie od 01.08.2013 r. do 30.06.2014 r. ewentualnie na mocy art. 477^{14a} kodeksu postępowania cywilnego uchylenie wyroku Sądu I instancji oraz poprzedzającej go decyzji polskiego organu rentowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu z uwagi na jej przedwczesne wydanie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu. W świetle dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych znajdujących odzwierciedlenie w materiale dowodowym, argumentacja przywołana w apelacji nie znajduje uzasadnienia. Sąd Okręgowy dokonując, pełnych ustaleń, w sposób wszechstronny zbadał wszechstronnie okoliczności sprawy w oparciu, o które dokonał następnie prawidłowej subsumcji prawa materialnego.

Czyniąc rozważania na gruncie przedmiotowej sprawy Sąd Apelacyjny zasadnym uznał w pierwszej kolejności odnieść się do zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 477¹¹ § 2 k.p.c. Wskazany zarzut w powiązaniu z powołanym następnie zarzutem naruszenia art. 379 § 5 k.p.c. pozostaje najdalej idącym, procesowo unicestwiającym postępowanie. Zainteresowanym, co określa wprost § 2 art. 477¹¹ k.p.c. jest ten, czyje prawa lub obowiązki zależą od rozstrzygnięcia sprawy. W przypadku zainteresowanego decyzja organu rentowego, jakkolwiek skierowana do innych podmiotów, swoją treścią wpływa na jego prawa lub obowiązki w ten sposób, że ma on interes prawny w uzyskaniu konkretnego orzeczenia sądowego. Sąd prowadzący sprawę z zakresu ubezpieczeń społecznych powinien ustalić, czy przedmiot tego postępowania wskazuje, iż określona osoba powinna w danym wypadku korzystać ze statusu prawnego zainteresowanego. W przypadku pozytywnego rozstrzygnięcia tej kwestii, w celu stworzenia zainteresowanemu możliwości obrony praw, należy wezwać go do udziału w tym postępowaniu w charakterze strony. Należy zatem zauważyć, że sprawa dotycząca podlegania ustawodawstwu właściwego państwa jest sprawą, rozstrzyganą w pierwszej fazie przez dwie instytucje ubezpieczenia społecznego (w tym przypadku słowacką i polską). Na terenie Słowacji uczestnikami postępowania są płatnik, (który może aktywnie uczestniczyć w postępowaniu i

jest zawiadamiany o ewentualnym wyłączeniu spod ustawodawstwa słowackiego), ubezpieczony i słowacki organ rentowy. Objęcie ubezpieczeniem w Polsce jest następstwem wyłączenia danej osoby spod ustawodawstwa państwa, w którym wykonywana jest praca najemna i objęcie ubezpieczeniem na terenie Polski w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Wobec tego pracodawca słowacki nie może być stroną tego postępowania prowadzonego na terenie Polski, jako że w żaden sposób nie dotyczy ono jego praw i obowiązków. W konsekwencji zatem nie można również mówić o naruszeniu treści art. 379 § 5 k.p.c. a tym samym o nieważności prowadzonego przez Sąd Okręgowy postępowania.

Odnosząc się do pozostałych postawionych w sprawie zarzutów dotyczących naruszenia przepisów prawa wspólnotowego Sąd Apelacyjny w całości podzielił rozważania Sądu Okręgowego jak i organu rentowego w zakresie interpretacji powołanych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE L z 2004 r. nr 166, poz. 1 ze zm.), jak również Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r., będącego aktem wykonawczym do wyżej wskazanego Rozporządzenia nr 883/2004.

Przedmiotem zaskarżonej decyzji było objęcie wnioskodawcy obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi z tytułu wykonywania przez niego w Polsce pozarolniczej działalności gospodarczej. Wnioskodawca, nie zgadzając się z tą decyzją, twierdził, że podlega słowackiemu systemowi ubezpieczeń społecznych z racji wykonywania tam umowy o pracę zawartej ze słowackim pracodawcą. Spór dotyczył zatem oceny podlegania przez niego właściwemu ustawodawstwu danego kraju członkowskiego - polskiemu lub słowackiemu. Mając na względzie przedmiot i treść zaskarżonej decyzji, ocena jej zasadności wymaga uwzględnienia regulacji unijnych w zakresie procedury współpracy pomiędzy właściwymi instytucjami ubezpieczeń społecznych, której celem jest ustalenie jednego właściwego ustawodawstwa z zakresu ubezpieczeń społecznych dla osoby wykonującej pracę najemną i pracę na własny rachunek w dwóch państwach członkowskich - to jest art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, którego celem jest określenie sposobu zastosowania m.in. reguły kolizyjnej określonej w art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r., w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, oraz art. 14 ust. 5b rozporządzenia 987/2009. Z powołanych regulacji prawnych wynika, że osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym wykonuje pracę najemną (art. 13 ust. 3 rozporządzenia 883/2004),

Natomiast zgodnie z art. 1 pkt a rozporządzenia nr 883/2004, do celów stosowania rozporządzenia określenie "praca najemna" oznacza wszelką pracę lub sytuację równoważną, traktowaną jako taką do celów stosowania ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym taka praca lub sytuacja równoważna ma miejsce. Istotne jest zatem zbadanie czy osoba wykonująca pracę najemną lub wykonywająca działalności w różnych państwach spełnia warunki ubezpieczenia ustanowione przez system zabezpieczenia społecznego w prawie krajowym wskazanym przez normy kolizyjne jako właściwe. W tym wypadku organ ubezpieczeń społecznych miejsca zamieszkania ubezpieczonego, tj. Zakład Ubezpieczeń Społecznych był uprawniony tylko do wskazania ustawodawstwa właściwego stosownie do art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 68/07, OSNP 2008 nr 19 - 20, poz. 300). Tym samym organ rentowy nie miał kompetencji do oceny zaistnienia stosunku ubezpieczenia w sensie prawnym. Ocena ta mogła nastąpić wyłącznie na podstawie wskazanych przez normę kolizyjną przepisów miejsca świadczenia pracy i mogła być dokonana tylko przez organ władny te przepisy stosować. Ze względu na różnice między ustawodawstwami krajowymi co do określenia przedmiotu ubezpieczenia społecznego wprowadzono zasadę, że uwzględnianie okoliczności lub wydarzeń mających miejsce w jednym państwie członkowskim nie może w żaden sposób sprawiać, iż właściwym dla nich stanie się inne państwo ani że będzie się do nich stosować jego ustawodawstwo (pkt 11 preambuły rozporządzenia nr (...)). Określenie ustawodawstwa właściwego wskazującego na instytucję miejsca świadczenia pracy najemnej wyłącza ocenę przez instytucję miejsca zamieszkania, czy stosunek prawny będący podstawą objęcia ubezpieczeniem społecznym w kraju

świadczenia pracy jest ważny według prawa miejsca zamieszkania ubezpieczonego. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 maja 2016 r., III AUa 910/15, legali nr (...)).

W związku z powyższym Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie złożonych przez wnioskodawcę dokumentów władny był jedynie do ustalenia tymczasowego właściwego dla skarżącego ustawodawstwa słowackiego, co też uczynił i dał temu wyraz w piśmie z dnia 4 października 2013 r. skierowanym do ubezpieczonego. Z kolei słowacka instytucja ubezpieczeniowa w piśmie z dnia 11 lutego 2014 r. nie zaakceptowała ustalonego w stosunku do odwołującego tymczasowego ustawodawstwa słowackiego w okresie od 1 sierpnia 2013 r. Takie ustalenie wbrew twierdzeniom skarżącego jest wiążące dla organu rentowego, tym bardziej, że jak wskazano wyżej nie może on przeprowadzać własnych postępowań w tym zakresie, bowiem ocena prawna zaistnienia stosunku ubezpieczenia mogła nastąpić wyłącznie na podstawie wskazanych przez normę kolizyjną przepisów miejsca świadczenia pracy i mogła być dokonana tylko przez organ władny te przepisy stosować. Nie ma też racji apelujący, wskazując na naruszenie przez instytucje słowacką terminu do zgłoszenia zastrzeżeń. Treść akt organu jest w tym zakresie jednoznaczna. Informacja o ustaleniu tymczasowo ustawodawstwa słowackiego, została prawidłowo przekazana instytucji słowackiej dopiero 22 stycznia 2014 roku (patrz k.29 akt organu) a zastrzeżenia organ słowacki przekazał 11 lutego 2014 roku.

Skutkiem powyższego była odmowa objęcia wnioskodawcy ubezpieczeniami społecznymi na podstawie wskazanego w decyzji prawa właściwego. W takim przypadku ZUS nie miał innej możliwości jak tylko zmienić uprzednio wydaną decyzję i ustalić polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Podkreślić również należy, że w sprawach dotyczących ustalenia właściwego ustawodawstwa przy zastosowaniu właściwych w tym względzie przepisów unijnych poza kompetencją zarówno organu rentowego jak i sądu rozpoznającego odwołanie pozostają kwestie związane z oceną ważności stosunku prawnego ubezpieczenia danego wnioskodawcy za granicą, ten bowiem stosownie do generalnej reguły wspólnotowej "lex loci laboris" podlega wyłącznie prawu miejsca wykonywania pracy, jak też dotyczące charakteru mającej być tam świadczoną pracy w aspekcie ewentualnej jej jedynie marginalności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r. I UK 68/07 OSNP 2008/19-20/300 i 6 czerwca 2013 r. (...) UK 333/12 OSNP 2014/3/47). Tym samym z jednej strony poza omawianą oceną pozostaje rzeczywistość świadczenia pracy za granicą i charakter tej pracy, z drugiej zaś oczywistym jest, iż ocena ta nie może też dotyczyć prawidłowości procedowania zagranicznej instytucji ubezpieczeniowej w sprawie dotyczącej mającego tam powstać stosunku ubezpieczenia społecznego, w tym więc i ważności wydanych w tym przedmiocie przez tę instytucję decyzji.

Reasumując należy stwierdzić, że postępowanie w sprawie ustalenia właściwego ustawodawstwa ma charakter czysto formalny i opierając się na zasadzie ścisłego współdziałania właściwych instytucji ubezpieczeniowych ma doprowadzić do porozumienia, które ostatecznie uwzględnić musi zasadę podlegania przez ubezpieczonego ustawodawstwu tylko jednego państwa. Ostateczne więc ustalenie właściwego ustawodawstwa nie może doprowadzić zarówno do sytuacji podwójnego ubezpieczenia jak i tej w której zainteresowany pozostawałby poza jakimkolwiek ubezpieczeniem społecznym. Dlatego też tak istotne jest zawsze określenie statusu ubezpieczeniowego zainteresowanego poza granicami kraju na dzień wydawania w tym przedmiocie decyzji przez ZUS.

Przedstawione przez apelujących argumenty nie wnoszą do sprawy żadnych nowych okoliczności faktycznych ani prawnych, mogących stanowić podstawę zmiany zaskarżonego orzeczenia, a stanowią jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd I instancji interpretacją przepisów. Przyjęta przez apelującego dowolna interpretacja przepisów nie może w ocenie Sądu Apelacyjnego stanowić podstawy do zmiany orzeczenia wydanego przez Sąd Okręgowy a w konsekwencji nie może realnie wpłynąć na zastosowane przez organ rentowy innej procedury procedury.

W kontekście poczynionych rozważań złożony przez ubezpieczonego w toku postępowania apelacyjnego wniosek dowodowy o załączenie w poczet materiału dowodowego decyzji słowackiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 8 kwietnia 2016 r. pozostaje w zasadzie bez znaczenia z punktu widzenia prawidłowości wydanej przez organ rentowy decyzji. Należy zauważyć, że z treści załączonego dokumentu wynika, iż toczące się postępowanie o objęcie odwołującego na terenie Słowacji obowiązkowym ubezpieczeniem zostało zawieszono do dnia wyniku dokładnego i

pełnego określenia rzeczywistego stanu sprawy. Powyższy dokument, podobnie zresztą jak wniosek o załączenie kopii pisma z dnia 28 października 2016 r. z Inspekcji Pracy w P. pozostają bez wpływu na zasadność wydanej przez organ rentowy decyzji a w konsekwencji bez wpływu na treść rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego. W piśmie z dnia 11 lutego 2014 r. Słowacka instytucja ubezpieczeniowa wskazała, że S. Ś. nie jest zarejestrowany w systemie informacyjnym Zakładu (...) od dnia 1 sierpnia 2013 r., co równocześnie oznacza, iż nie jest możliwe zastosowanie przepisów prawnych opieki społecznej Republiki Słowackiej. Takie ustalenie musiało zostać potraktowane, jako wiążące dla organu rentowego a skutkiem powyższego była odmowa objęcia wnioskodawcy ubezpieczeniami społecznymi na podstawie wskazanego ustawodawstwa słowackiego. Wskazać zatem należy, że treść pisma przesłanego przez stronę słowacką determinowała kształt rozstrzygnięcia polskiego organu rentowego. Polskie sądy powszechne, podobnie zresztą jak organ rentowy, nie są władne do oceny prawidłowości postępowania administracyjnego słowackich organów. Wszelkie w tym zakresie sporne kwestie, winny zostać wyjaśnione przed słowackimi organami przez osoby odwołujące się, za pomocą środków dopuszczonych przez państwo słowackie, zaś dopiero po ewentualnej zmianie stanowiska przez wskazane organy, ubezpieczony będzie mógł domagać się wznowienia postępowania przed polskim sądem. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 czerwca 2016 r., III AUa 1643/15, legali nr (...)). Mając na względzie powyższe w ocenie Sądu Apelacyjnego nie było podstaw do uzupełnienia postępowania dowodowego w zakresie żądanym przez ubezpieczonego, albowiem samo zawieszenie postępowania przez słowacką instytucję ubezpieczeniową wszczętego zresztą na skutek odwołania ubezpieczonego pozostaje bez wpływu na wydaną przez polski organ rentowy decyzję. Można wręcz uznać, iż uwzględnienie na niniejszym etapie postępowania wskazanego przez S. Ś. dowodu zgodnie z jego tezą sprowadzałoby się do kwestionowania stanowiska wyrażonego przez słowacką instytucję ubezpieczeniową, która w przywołanym już piśmie z dnia 11 lutego 2014 r. wprost wskazała, że wnioskodawca nie został objęty obowiązkowym ubezpieczeniem.

Sąd Apelacyjny uwzględniając treść przywołanych wyżej przepisów, ich cel oraz wykładnię przyjętą w judykaturze Sądu Najwyższego, a także ustalenia faktyczne dokonane na gruncie przedmiotowej sprawy uznał, iż brak jest podstaw do zakwestionowania wyroku Sądu Okręgowego a w konsekwencji wzruszenia decyzji wydanej przez organ rentowy.

Kierując się wskazaną argumentacją, podziеляjąc trafność wyroku sądu pierwszej instancji i nie podziеляjąc zasadności zarzutów apelacji, Sąd Apelacyjny, na podstawie art.385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.